

TERRA

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 11 - nr 59
Afz./V.U.: AFS Vlaanderen
H.Consciencesstraat 52
2800 Mechelen (P509725)

PB-PP
BELGIE(N) - BELGIQUE

AFS Low Lands
Regio Vlaanderen

ZOMER 2025

NETWERKMEETING
EGYPTE

AFS IN KOOR

GEEN REIS
ZONDER BAGAGE

'We are not in the exchange business, we are in the world changing business!'

Door Caroline Steyaert

Harde cijfers op de AFS-netwerkmeeing* in Egypte:

- In 2023 waren 47 miljoen kinderen op de vlucht, wereldwijd vluchtten 117.3 miljoen mensen voor oorlog en geweld. Dit was wederom een trieste stijging nadat in 2022 voor het eerst de kaap van 100 miljoen oorlogsvluchtelingen werd bereikt (cijfers UNHCR).
- 2,4 miljard mensen leden vorig jaar honger, vooral kinderen en vrouwen. Maar liefst 149 miljoen kinderen waren vorig jaar ernstig ondervoed en er stierven 3,1 miljoen kinderen puur en alleen door gebrek aan water en voedsel (cijfers UNICEF).
- Op dit moment is 1 op 6 mensen blootgesteld aan gewapend conflict (cijfers ACLED – Armed Conflict & Event Data Project).

Trieste cijfers waar we (= directeur en voorzitters van alle AFS- partners en de collega's en bestuurders van AFS Internationaal) mee geconfronteerd werden. Recht in je gezicht, al moeten we toegeven dat niemand hier echt van schrok. Deze cijfers sluiten namelijk aan bij wat we elke dag zien en horen op het nieuws. En wat sommigen onder ons helaas van dichtbij meemaken: op nauwelijks 380 kilometers van waar het AFS wereldwijde leiderschap elkaar ontmoetten, woedt de vreselijke oorlog in Gaza. En ook Soedan is een buurland van Caïro.

We hebben het tijdens dit congres dan ook vaak gehad over wat AFS in tijden van zoveel oorlog, conflict en schendingen van zowel de mensenrechten als het internationaal oorlogsrecht, moet of kan doen.

De netwerkmeeing begon met de eerste 'AFS Youth Assembly' van het Midden-Oosten en Afrika. Thema was: **'Leading with purpose: Empowering Generations to create the world we want'** (Leiden met een doel: Stel generaties in staat om de wereld te creëren die we willen).

We hoorden hoopvolle en krachtige verhalen van jonge mensen uit Afrika en het Midden-Oosten. We moeten ons door hen laten inspireren. Of zoals de 16-jarige Jana Saber uit Egypte het zei: *'Waarom wachten? Je kan nu al iets doen. De toekomst is niet iets van morgen, onze toekomst begint vandaag! Vandaag kan jij het verschil al maken!'* Wat een zestienjarige ons leren kan...

Als organisatie met een zeer expliciete vredesmissie die haar oorsprong vindt op het slagveld tijdens een gewapend conflict (namelijk Wereldoorlog 1), kan je niet anders.

We hoorden gelukkig bemoedigende verhalen van bijvoorbeeld AFS Italië dat beurzen geeft om Oekraïense jongeren gratis een AFS-programma aan te bieden, van AFS Zwitserland die er in geslaagd zijn een Palestijnse en Israëlische

jongere samen te laten deelnemen aan een schoolprogramma. Het lijken kleine druppels op een hete plaat maar het zijn sprankels hoop in donkere tijden.

We hebben ook breed gedroomd in Caïro: Wat als AFS in 2040 de Nobel-prijs van de Vrede wint omwille van het feit dat wij de wereldleiders hebben opgeleid in global competences, dat wij de diplomaten hebben geholpen om cultuursensitief en respectvol te onderhandelen, dat wij jongeren hebben aangemoedigd om het verschil te maken, dat wij wereldwijd jonge en iets minder jonge vrijwilligers de kansen en ondersteuning hebben gegeven om als actief wereldburger het verschil te maken?

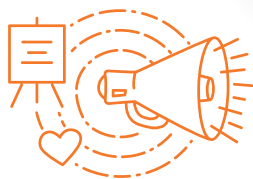
Het blijft een verre droom maar dat is geen excuus om niet vandaag al de handen uit de mouwen te steken. AFS voorzitter Steven Galatti zei in 1946 (toen AFS zichzelf transformeerde van een ambulancedienst naar een educatieve organisatie die mensen over culturele grenzen heen bij elkaar wil brengen):

'AFS believes in youth and its ability to see clearly, to see through the fog of propaganda, to see with the eyes of the heart'.

Laat ons ons daar ook vandaag aan vasthouden. Geniet van de zomer en begin vandaag!

* **Meer info over de AFS-Netwerkmeeing vind je verder in deze Terra op pagina x**

AFSEffectdag 2025

Samen maken we impact

Op 3 mei trokken AFS'ers in heel Vlaanderen naar buiten voor de jaarlijkse AFSEffectdag – hét moment waarop onze missie zichtbaar wordt in de samenleving. Vrijwilligers, gastgezinnen en uitwisselingsstudenten sloegen de handen in elkaar met lokale organisaties om samen iets moois te realiseren: een dag in het asielcentrum, opruimacties in de buurt, natuurbeheer met Natuurpunt... elke regio gaf er z'n eigen twist aan. In Kapellen organiseerde AFS ZAN een namiddag vol spel en ontmoeting met jongeren uit het plaatselijke Fedasil-centrum.

Voor de AFS-deelnemers was dit méér dan een leuke activiteit. "Tijdens de terugrit had ik een heel raar gevoel. Wij keren terug naar ons comfortabele leven, terwijl zij daar in spanning en on-

macht achterblijven." Een ander zei: "In het begin voelde ik me ongemakkelijk – alsof we hun moeilijke leven kwamen bekijken. Maar zodra we begonnen te spelen, verdween dat gevoel. Het was zo normaal, zo menselijk."

Deze dag toont hoe AFS actief burgerschap in de praktijk brengt. Jongeren stappen uit hun bubbel, maken écht contact en leren hun eigen privileges herkennen. "Het was een speciale dag waarop ik extra goed nagedacht heb over openstaan voor andere culturen. Dat heeft me extra gemotiveerd om naar het buitenland te gaan."

Bekijk hier de foto's en proef de sfeer van een dag vol inzet, ontmoeting en positieve energie. Dit is AFS in actie - letterlijk.

KEM

DAS-NOA-ZAN

LOS-ZUL-WEL

AFS-journalisten aan het woord

Colette - Brazilië

Het geluk in de kleine dingen

Een gewone dag in mijn uitwisselingsland begint vroeg. Ik sta op en neem een Uber naar school, wat zo'n 40 minuten duurt. De meeste mensen nemen de bus, maar die rit duurt vaak langer dan een uur. Mijn lessen beginnen om 7 uur en duren tot 12 uur. Tijdens de korte pauze ontbijt ik meestal in een snackbar om de hoek. Andere scholen hier eindigen pas rond 15 of 17 uur. 's Middags lunch ik vaak in een lunchbar in de buurt met mijn schoolvrienden. Als zij gaan werken, ga ik naar huis om even te ontspannen. Tegen de tijd dat mijn gastouders en zus rond 19 uur thuiskomen, eten we samen avondeten.

Een van de meest memorabele momenten die ik hier heb meegemaakt was de eerste keer dat ik bij vrienden thuis werd uitgenodigd. In mijn omgeving is dat best uitzonderlijk, omdat zulke uitnodigingen vaak alleen voor de hechte vrienden zijn weggelegd. Dit heeft waarschijnlijk te maken met familieomstandigheden of de behoefte aan privacy. Meestal spreken mensen buitenshuis af. Mijn beste vriend had ons uitgenodigd voor mijn verjaardag. We kookten samen, speelden gezelschapspelletjes en luisterden naar muziek. Het was een van de eerste keren dat ik me echt thuis voelde hier.

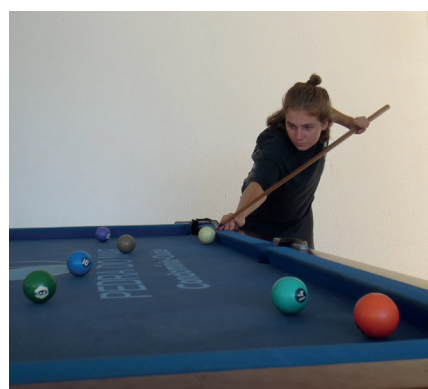
Wat hobby's betreft, heb ik hier meer tijd om me bezig te houden met dingen die ik altijd al graag deed, zoals lezen en tekenen. Ik ben lid geworden van het schoolbasketbalteam en tijdens lichamelijke opvoeding heb ik veel geleerd over handbal en volleybal. Daarnaast ben ik naar de sportschool in mijn appartementencomplex gegaan en zwem ik regelmatig in het zwembad. Iets nieuws dat ik hier heb geleerd, is snoekeren, evenals het wassen, strijken en afwassen van mijn eigen kleren. Ik heb ook gemerkt dat het hebben van veel hobby's hier niet zo vanzelfsprekend is.

Vrienden maken ging voor mij heel

snel. Ik werd direct opgenomen in een vriendengroep op school, die nog steeds mijn beste vrienden zijn. We hadden direct gedeelde interesses en door buiten school af te spreken, leerde ik ook hun vrienden kennen. Het hielp dat ik sociaal en uitgaand ben, altijd bereid om met iedereen te praten. Toch viel me op dat het hier moeilijker is om hechte vriendschappen te sluiten. De meeste mensen die ik ken, houden liever wat afstand. Daarom ben ik blij dat ik af en toe mijn beste vrienden thuis kan bellen.

Er zijn zeker culturele verschillen die ik heb opgemerkt in de manier waarop mensen met elkaar omgaan. Fysieke affectie, bijvoorbeeld, is hier heel belangrijk. Iedereen geeft elkaar knuffels en kussen op de wang alsof het heel normaal is, wat ik eigenlijk best fijn vind. Dit gebeurt ook zelden ongepast, omdat er veel respect is voor vrouwen. Een ander verschil is dat mensen hier niet snel naar je privéleven vragen. Ze gaan ervan uit dat je het deelt als je dat wilt, wat ik soms jammer vind. Verder willen vrijwel alle mensen die je tegenkomt een beetje "small talk" maken, of het nu de bakker, de taxichauffeur, de leraar, een winkelmedewerker, de barista of de poetsvrouw is. Ik vind het geweldig hoe deze kleine interacties mijn dag opfleuren, hoewel het op sommige dagen wel wat overweldigend kan zijn.

Hoewel ik dit jaar ontzettend veel heb meegemaakt, heb ik ook veel over mezelf geleerd. In een jaar kan er zoveel veranderen. Ik ben enorm dankbaar voor deze ervaring en zou het zeker aanraden aan iedereen die klaar is voor iets nieuws.

Gien - Japan (deel 3)

De Stilte tussen de woorden

Het is iets waar ik lang aan heb moeten wennen en dat me in het begin vooral een ongemakkelijk gevoel gaf. Ik hou van praten, echt. Als ik me goed voel, kan mijn mond uren doorgaan zonder pauze. Maar toen ik naar Japan vertrok voor mijn uitwisseling, kwam ik plots in een wereld terecht waar niemand mijn taal sprak, letterlijk en figuurlijk.

Tijdens het oriëntatie-kamp met AFS had ik daar nog niet zoveel last van. Iedereen sprak Engels, en na een goede nachtrust voelde ik me comfortabel genoeg om vrienden te maken. Easy. Wat ik op dat moment vergat, was dat ik die veilige bubbel snel zou moeten verlaten.

Na twee dagen werd ik plots in een volledig Japanstalige omgeving gegooid. Alles was anders: de mensen, de cultuur, de taal. Vooral de stiltes. Ik weet nog dat mijn wereldgezin me ophaalde van het station. Ze deden hun best om ontspannen over te komen, maar we waren allebei zichtbaar zenuwachtig. De autorit naar huis duurde maar een kwartier, maar het voelde als een uur. Niemand heeft een woord gezegd.

Toen we thuiskwamen, kreeg ik meteen een room tour, volledig in het Japans. Mijn hoofd ging in overdrive. Paniek. Alles ging langs me heen. En hoewel ik voor mijn vertrek via LINE al wat contact had met mijn wereldgezin (in het Engels!), vergat ik even dat we in 2024 leven en dat iedereen tegenwoordig Google Translate gebruikt. Natuurlijk spraken ze eigenlijk geen Engels.

Die eerste weken waren lastig. We probeerden gesprekken te voeren, maar het bleven oppervlakkige zinnen over het weer of wat ik op school had gedaan. En hoewel dat nor-

maal is in het begin, vond ik het zo frustrerend. Mijn hoofd zat vol vragen, maar telkens als ik mijn mond opendeed, kwamen er geen woorden uit. Mijn praatgrage persoonlijkheid botste keihard tegen een muur van stiltes en woordenschat tekort.

Op school ging het iets beter. Sommige klasgenoten spraken een beetje Engels, en stilaan kon ik me behelpen met korte gesprekjes. Maar in de klas gebeurde het vaak dat een leerkracht vergat dat ik de uitwisselingsstudent was en gewoon in het Japans begon te ratelen. In het begin was dat echt een nachtmerrie. Maar na een tijdje begon ik patronen te herkennen. Ik haalde woorden uit de context, en plots verstond ik veel meer dan ik dacht.

En dat is misschien wel het belangrijkste wat ik heb geleerd: je hoeft niet alles te begrijpen om verbonden te zijn. Stilte is niet altijd leegte. Soms is het gewoon ruimte waarin iets nieuws kan groeien.

Ik ben van nature een snelle prater, vraag het aan mijn vrienden of familie, ze zullen allemaal instemmend knikken (of zuchten). Maar in Japan kon dat niet. Ik had de kennis niet, de woorden niet, en dus moest ik leren om traag te praten. Om na te denken. Om creatieve manieren te vinden om iets duidelijk te maken zonder het exacte woord te kennen. Ik gebruikte mijn handen, mijn mimiek, simpele gebaren. En eerlijk? Het werkte.

Soms maak ik nog steeds grappige fouten. En ja, ik gebruik Translate nog altijd voor moeilijke gesprekken. Maar ik ben niet meer bang voor stiltes. Integendeel: ze geven me tijd. Tijd om te denken, om te leren, om écht te luisteren.

Toen AFS tijdens de voorbereidingsweekends zei dat het oké is om fouten te maken, dat je vanzelf mensen begint te begrijpen dacht ik echt OMG dat is zo een cliché. Ik weet dat wel. Maar nu begrijp ik het pas echt. Misschien is het wel een cliché voor een reden. Die eerste ongemakkelijke stiltes tussen de woorden zijn intussen gevuld met begrip, vriendschap en soms zelfs humor.

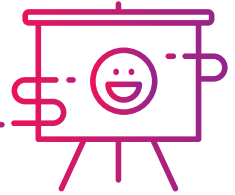
En misschien is dat wel het mooiste van een uitwisseling: je leert spreken in een taal die niet alleen uit woorden bestaat.

Blik op de toekomst:

Het vijfjaarlijkse AFS-vrijwilligerscongres kleurde AFS vandaag en morgen!

Van 21 tot 23 maart kwamen in totaal 100 vrijwilligers en wereldgezinnen samen in Antwerpen om te dromen over het AFS van morgen en onze toekomst kleur en perspectief te geven.

Vanuit het Scoutshuis in Antwerpen ontdekten we de diversiteit van de stad, gingen we in gesprek met Daniël Obst, president en CEO van AFS, genoten we samen van de film *BXL* van AFS-alumni Ish Aït Hamou en *design-den* we de toekomst onder de deskundige leiding van Evelien en Rein van Twisted Studio.

Tijdens de conferentie gingen deelnemers aan de slag in een inspirerend 'service design'-traject, onder deskundige begeleiding. Lokale en nationale vrijwilligers, bestuursleden en staf bundelden hun krachten om samen vernieuwende projecten voor de toekomst vorm te geven. Een boeiend proces waarin creativiteit, samenwerking en impact centraal stonden. Een guerrilla-interview-sessie bracht ons naar buiten om mensen op straat te ondervragen over waar zij de meerwaarde van AFS, van internationale mobiliteit en van interculturaliteit. Dit gaf ons heel wat input om mee aan de slag te gaan en onze eigen AFS toekomst te *designen*.

Er werd hard gewerkt met als resultaat 9 waardevolle projecten om het komende jaar mee aan de slag te gaan. Dikke proficiat voor iedereen die breed durfde dromen, met zotte ideeën kwam, maquettes, toneeltjes en stripverhalen ontwikkelde en AFS nog eens helemaal ondersteboven keerde met de wens om nog relevanter, interessanter en impactvoller te zijn in wat we doen.

Naast het harde werk werden we geïnspireerd door de bijdrage van onze

president Daniël die van achter zijn scherm in New York toelichting gaf over de internationale AFS Strategy 2024-2028 en de vragen van vrijwilligers beantwoordde. Zo leerden wij iets bij over de staat van ons internationaal netwerk en de plannen van AFS om performanter en impactvoller te worden. Zo leerde onze president ook iets over de noden, bezorgdheden en ideeën van onze vrijwilligers. Een win-win als het ware!

De film *BXL*, die we samen met enkele deelnemers en wereldgezinnen bekeken, bood een krachtige bron van inspiratie over de impact van ons werk, het belang van toegankelijkheid en diversiteit, en onze rol als bruggenbouwers tussen culturen. Diezelfde thema's kwamen tot leven tijdens de

gegidste wandelingen op zondag, die ons meenamen door de Marokkaanse, Joodse en Chinese wijken van Antwerpen.

We sloten samen af in het Roze Huis waar we genoten van een Turks vieruurtje en een bezoekje aan de gloednieuwe regenboog-bibliotheek.

De aanwezige bestuurders (want zondag was er natuurlijk ook nog de jaarlijkse Algemene Vergadering met de verkiezing van een nieuw bestuur) zagen dat het goed was en hebben gedurende het hele weekend heel wat input gekregen voor de bestuursagenda 2025-2026.

En heel wat zin om er ook het komende jaar weer helemaal voor te gaan.

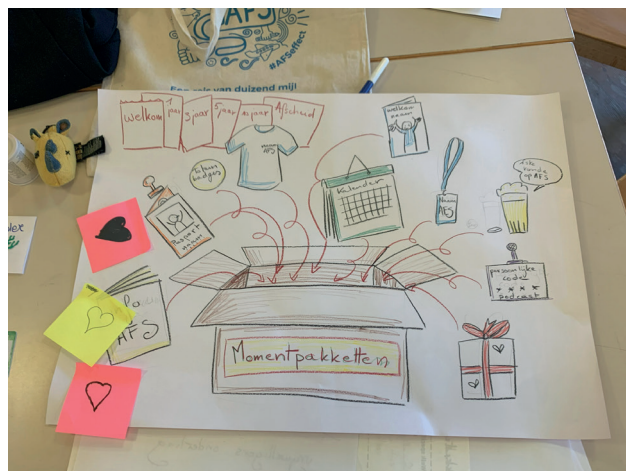
Dikke merci dus aan iedereen die erbij was. En een warm dankjewel aan iedereen die ons heeft gegidst, geïnspireerd, begeleid en uitgedaagd. Dit gaan we nog doen! En deze keer gaan we geen vijf jaar meer wachten!

Onze CEO Daniël Obst maakte vanuit New York graag tijd voor een babbel met de Low Lands vrijwilligers

De dames van Twisted Studio daagden ons uit en leidden ons via Service Design naar enkele zotte, maar zinvolle projecten.

We genoten samen met enkele wereldgezinnen van de Film BXL van onze AFS-alumnus Ish in de mooie Bernarduscentrum in het oude centrum van de stad.

De vrijwilligers lieten hun stem horen tijdens de jaarlijkse Algemene Vergadering

**Egypte, Caïro,
15 tot 21 mei 2025**

Een ooggetuige

op de Internationale Netwerkmeeting van AFS

Door Caroline Steyaert

Op 15 mei verzamelden een kleine 150 AFS-ers van over de hele wereld in Egypte voor de jaarlijkse AFS netwerkmeeting. In de schaduw van de piramides ontmoetten de directeurs en voorzitters van alle AFS-partnerlanden heel wat vertegenwoordigers van geaffilieerde partners, de bestuurders van de internationale Board of Trustees, de stafleden van het internationale AFS-kantoor en natuurlijk ook heel wat collega's en vrijwilligers van AFS Egypte.

En er was meer. Want dit jaar startte de netwerkmeeting met de eerste 'Youth Assembly' van het Midden-Oosten en Afrika. Een bijeenkomst met als thema 'Leading with purpose: Empowering generations to create the world we want'. Onder deze titel, werkten de Bard University in Caïro en AFS samen aan een boeiende en inspirerende dag waarop vooral jonge helden uit Afrika en het Midden-Oosten het woord namen.

Na deze knallende start, wisten AFS Egypte en haar vrijwilligers ons een hele week te charmeren met hun gastvrijheid, getuigenissen, dans, muziek en al het schoons dat hun land te bieden heeft. Vaak moesten we voor de eigenlijke congresdag om 5.30 uur of 6.00 uur ons bed verlaten om de wonderlijke wereld van Caïro te ontdekken.

We focusten deze conferentie op de uitdagingen van vandaag en wat dat betekent voor het AFS van morgen. We bekeken onze missie en relevantie vanuit het 2040-perspectief en vroegen ons samen af wat AFS vandaag, maar zeker morgen, moet zijn om deze turbulente tijden te overleven en om ook in 2040 nog maatschappelijk relevant te zijn en impact te creëren.

We konden, vanuit onze missie van 'A more just and peaceful world' en gezien de geografische locatie (Gaza ligt niet zo ver van Caïro) natuurlijk ook niet voorbij aan alles wat vandaag die more just and peaceful world bedreigt. We vroegen ons samen af wat AFS kan doen als het gaat over het onrecht dat we zien in Gaza, Oekraïne, Soedan, ... en op zoveel andere plekken in de wereld. Het werd een confronterende en zelfs emotionele sessie. We beseften allemaal dat onze missie meer dan ooit relevant is en we niet zomaar kunnen stilzitten en achteroverleunen.

Natuurlijk is zo'n netwerkmeeting ook de plek waar je problemen bespreekt met partners, individuele plannetjes smeedt, samen nieuwe projecten opzet en elkaar gewoon motiveert en inspireert.

Dat we deze keer ook een kijkje achter de schermen van AFS Egypte konden nemen en kennis konden maken met hun vrijwilligers en gastgezinnen was natuurlijk mooi meegenomen. Heel wat partners gingen naar huis met de volle overtuiging dat Egypte een warme en veilige bestemming is waar we meer jongeren naartoe moeten sturen. Ons moet je daar niet meer van overtuigen, want Egypte staat al jaren in ons programma-portfolio, maar het mag natuurlijk altijd wat meer gepromoot worden.

Na de eigenlijke meeting was er nog een 'Study tour' waardoor je meer tijd kreeg om de AFS-vrijwilligers, de lokale comités en de gastscholen in Egypte beter te leren kennen.

Ik nam deel aan de tour in Caïro en heb me

dat geen seconde beklagd. Ook al moesten we om 5.30u of 6.00u op (voor het meer dan gevulde programma met afstanden die in Caïro toch iets langer zijn dan in Antwerpen 😊) en lagen we er systematisch te laat in omdat de gesprekken met onze gastgezinnen zo boeiend waren, de hele studie-tour was een verrijking die nog meer waarde aan dit congres gaf.

Het werk is niet afgeraakt tijdens deze conferentie. Hopelijk zijn er wel een aantal belangrijke gesprekken in gang gezet en een paar vernieuwende projecten opgestart. En zijn de banden tussen de bestuurders en stafleden van AFS-Internationaal en tussen het lokale AFS-leiderschap weer aangehaald.

Want we gaan nog heel veel energie en vernieuwing nodig hebben om het bereik en de impact van AFS de komende jaren te vergroten en met onze missie tegen de stroom in te blijven roeien.

De jonge helden op dag één van deze conferentie (de Youth Assembly) hielden ons een spiegel voor: het gaat over hun toekomst en die begint niet morgen maar vandaag. Zij zitten alvast niet stil en zijn vastberaden om een verschil te maken. Dus kunnen wij niet achterblijven.

Zoals in Egypte werd gesteld: **We are not in the exchange-business, we are in the world changing business!**

Daar werden we tijdens deze Netwerkmeeting in Caïro nog maar eens aan herinnerd.

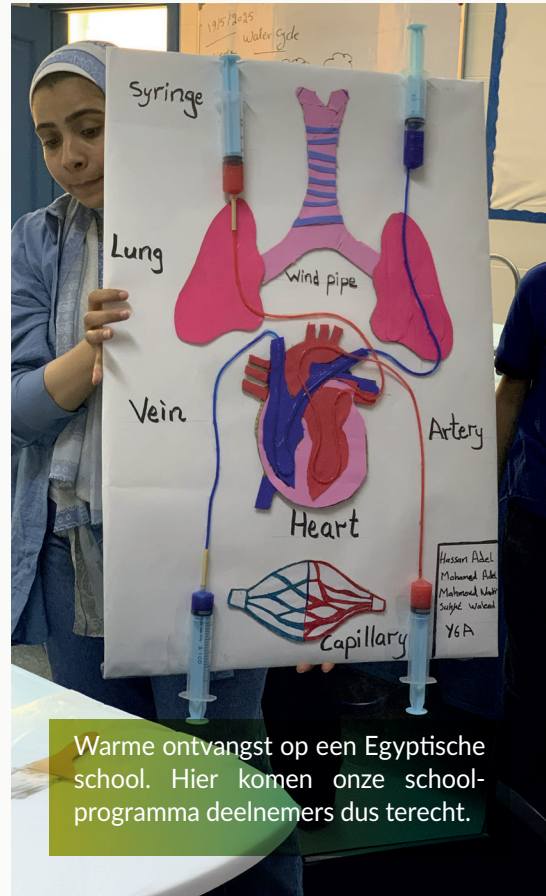

de drie aanwezige
Low Landers: Babette,
voorzitster AFS Low
Lands, Lennart, oud
voorzitter AFS Low
Lands en huidige
vicevoorzitter van de
internationale BoT,
Caroline, Directeur AFS
Low Lands.

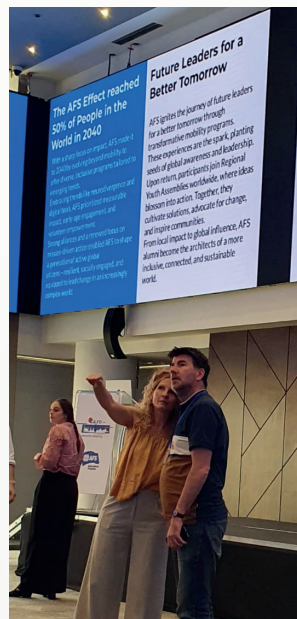
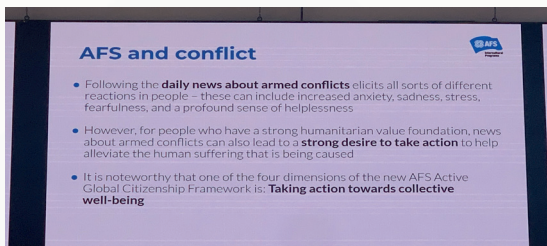

De jongeren die getuigden op de Youth Assembly nodigden ons uit om ons AFS-engagement op scherp te zetten en gaven tastbare voorbeelden van actief wereldburgerschap.

Warme ontvangst op een Egyptische school. Hier komen onze schoolprogramma deelnemers dus terecht.

De Vlaamse en Nederlandse Low Lands eendjes vinden een nieuwe thuis in Duitsland, Denemarken en Slowakije!

5 dagen verbeelden, ontwerpen, discussiëren en van elkaar leren, het netwerk komt bij elkaar om de AFS-werking tegen het licht van de huidige wereld te leggen.

Een thuis overal ter wereld

Door Dymphi Rombouts

In mei bracht ik een bezoekje aan mijn gastzus Celina in Argentinië. Celina verbleef in het schooljaar 21-22 een jaar bij mijn gezin in België. Samen met mijn mama en enkele vrienden reisde ik afgelopen maand naar het verre Argentinië om een belofte in te vullen: “Jullie komen mij toch weleens bezoeken?”. Natuurlijk dat, Celina!

Met uitzondering van de laatste student (Samantha uit Mexico, '22-'23) en enkele studenten die we als noodgezin hebben opgevangen, hebben we alle studenten die bij ons thuis over de vloer kwamen reeds bezocht. Turkije, Tsjechië, Italië en Thailand (waar we er 3 tegelijk konden bezoeken) kwamen al aan de beurt. En nu maakten we dus een rondreis door Argentinië. Wat een prachtig land! En vooral, een heel AFS-geïnspireerde reis.

Onze reis startte in Mendoza, een stad in het midden van Argentinië, gelegen tegen het Andes gebergte (met aan de andere kant Chili). Celina reisde naar daar af en we werden samen verwelkomd door Brunella. Brunella is ook een AFS-er, zij verbleef in hetzelfde jaar als Celina in Sint-Niklaas. De twee meisjes spendeerden veel tijd samen, waardoor ook wij Brunella goed leerden kennen in België. We verbleven in het stadje Tupungato, vlakbij Mendoza, op een appartement van Brunella's ouders, en werden daar warm ontvangen door haar hele familie.

Na enkele dagen trokken we samen met Celina naar Córdoba, waar ze momenteel studeert samen met haar broer. Celina is origineel van Rio Gallegos, helemaal in het zuiden van Argentinië. Haar ouders wonen daar nog steeds.

Samen met Celina en Santi, haar broer, bezochten we de streek rond Córdoba. We sliepen met vier op het studenten-appartementje van Celina en haar broer. Zo moesten we geen accommodatie betalen en werden we enorm warm ontvangen door Celina's broer en vrienden. Santi maakte ook echte Argentijnse asado klaar voor ons. Aah, nu begrijpen we waarom Celina geen fan was van de kleine porties vlees die ze altijd bij ons thuis kreeg.

Celina en Brunella reisden met ons mee naar de derde bestemming op ons lijstje: Puerto Iguazú, om de prachtige watervallen te bewonderen. Celina was er al geweest, voor Brunella was het de eerste keer. Onze twee Argentijnse locals genoten evenveel van dit weekend uitstapje als wij, net als van het bezoek aan Brazilië om de watervallen langs de andere kant van de rivier te kunnen zien.

Op het einde van ons bezoek aan de watervallen van Iguazú namen we afscheid. Dit keer weten we niet voor hoe lang. Ooit zien we elkaar weer, maar waar en wanneer? Dat weten we helaas nog niet.

De band is wel nog even sterk als toen zij bij ons gezin verbleef, we hebben beiden een 2de thuis gevonden in elkaar, dankzij AFS.

Zonder onze twee Argentijnen reisden wij dan verder naar Buenos Aires, de laatste stop op deze prachtige reis. Hier had ik afgesproken met mijn collega's van AFS Argentinië. We bezochten heel kort het AFS kantoor in Buenos Aires en spraken ook met enkele collega's, waarna we met twee van hen gezellig gingen lunchen. Geen werklunch, wel een informele lunch om de connecties met elkaar te versterken en verhalen uit te wisselen.

's Avonds hadden we ook afgesproken met Luisa van AFS International. Zij woont in Argentinië en werkt vanuit haar thuisland voor het hele AFS netwerk. Ze bracht ons naar één van haar favoriete cafés in Buenos Aires, op wandelafstand van ons hotel. Voor haar was het een enorme meerwaarde om met mijn mama te spreken, aangezien Luisa verantwoordelijk is voor de wereldgezin-programma's, en mijn mama een heel ervaren gastmama is. Maar ze vertelde ook over haar leven in Buenos Aires en wij vertelden over onze reis door Argentinië. Kortom, een perfecte afsluiter aan het AFS-verhaal in onze Argentinië-reis!

Op de laatste volledige dag brachten we nog een kort bezoekje aan Uruguay – een uurtje op de ferry en dan ben je er!

Met die extra stempels in ons paspoort konden we deze AFS-getinte reis dan ook weer afsluiten.

Persoonlijk blijven bij mij de bezoekjes aan mijn AFS broers en zussen mij het meeste bij. Hun families zijn altijd zo dankbaar, terwijl het voor ons als gezin altijd een beetje vanzelfsprekend was dat we ons vrijwillig opgaven als wereldgezin. Bij zo'n bezoek komt het

besef dat je voor die mensen echt de wereld betekent hebt, om zo goed voor hun kind/broer/zus te zorgen en hen een prachtige ervaring te geven. Ik heb het altijd met veel plezier gedaan, en mijn mama geniet ook van elke AFS-tiener die bij haar over de vloer komt – of dat nu een paar uur, een paar dagen of een heel schooljaar is!

Door mijn werk op het AFS kantoor weet ik ook hoe hard we moeten zoeken om tegenwoordig voor alle studenten een gezin te vinden, en dat vind ik oprecht erg. AFS-ervaringen zijn prachtige ervaringen – ze verrijken je wereld, bieden kansen aan die je ook na die ervaring kan grijpen en versterken je connecties met verschillende gezinnen over de hele wereld. Zelfs

met gezinnen waar je in principe geen rechtstreekse connectie hebt, zoals bij ons met het gezin van Brunella was.

Ik zou het iedereen aanraden om gastgezin te worden – en meerdere keren, want elke student is anders. Elke ervaring is anders, maar ook weer zo mooi. En vooral: we zien deze jongeren vaak enkele jaren na hun uitwisseling terug. Dan pas merk je hoe hard ze gegroeid zijn, en hoeveel impact die ene ervaring gehad heeft op hun leven en op wie ze zijn.

Bon, kort samengevat: word wereldgezin, want je hebt de mogelijkheid om connecties te maken voor de rest van je leven en je krijgt er zoveel meer voor terug dan dat je er in steekt!

Terugblik op AFS IN KOOR

15 maart 2025

Door Heleen Masscho

Wat een oorverdovend succes was AFS IN KOOR!

Het muzikale evenement bracht op een prachtige manier onze gemeenschap samen en liet niemand onberoerd. De avond was niet alleen mooi en emotioneel, maar ook verrassend en vol humor. Presentators Joppe en Jorren leidden het geheel op een vlotte en enthousiaste manier, wat de warme sfeer alleen maar versterkte.

Een bijzondere rol was weggelegd voor het solidariteitskoor Sapukay, dat samen met AFS GEO vanaf het begin mee instapte in de opzet van dit evenement. Hun krachtige stemmen en bezield aanwezigheid gaven de avond muzikaal kleur en versterken zo de centrale boodschap van AFS: verbondenheid, intercultureel begrip en solidariteit. Sapukay is een koor dat via muziek een duidelijke boodschap uitdraagt: meebouwen aan een rechtvaardige wereld. Hun betrokkenheid gaf het geheel extra diepgang en raakte duidelijk zichtbaar het publiek.

Een dikke dankjewel aan heel comité GEO voor de sterke organisatie, aan alle vrijwilligers die achter de schermen én aan de bar hun steentje bijdroegen. Aan de gaststudenten en vrijwilligers die meezongen in het koor, jullie enthousiasme was aanstekelijk. Ook Lieven Scheire zorgde voor een geslaagde en humorvolle bijdrage, met als ontroerende verrassing dat zijn vroegere gastmama onverwacht in het publiek zat. Tot slot: een enorme dankjewel aan Gerd, de drijvende kracht achter dit evenement. AFS IN KOOR was een avond om te koesteren waarin muziek, verbondenheid en AFS-spirit centraal stonden.

De speech van Kairi en Teresa

Op maandag 12 mei brachten comités NOA en ZAN naar jaarlijkse gewoonte een bezoek aan het stadhuis van Antwerpen. Ze werden daar ontvangen door één van de Antwerpse schepenen voor een receptie op 't Schoon Verdiep.

Jaarlijks wordt er ook een speech gegeven door één of twee gaststudenten, in het Nederlands uiteraard! Dit jaar boden Kairi uit Japan en Teresa uit Hong Kong zich aan om de speech te schrijven. We waren hier zodanig van onder de indruk dat we deze graag met jullie delen.

"Goedenavond iedereen,

Ik ben Teresa uit Hongkong, ik woon nu al bijna 9 maanden in België, in Stabroek, met een fantastisch gastgezin."

"Ik ben Kairi Miyamoto. Ik kom uit Japan. Ik woon in Schoten met mijn beste familie. We zijn blij dat wij onze dankbaarheid aan jullie allemaal, schepenen Johan Claeys en alle gastgezinnen die voor ons hebben gezorgd, kunnen uiten op een prachtige plek.

Het AFS-programma duurt ongeveer negen maanden en ik heb er zoveel aan gehad. Mijn familie, mijn schoolvrienden, mijn korfbalteam hebben me veel bijzondere ervaringen en bitterzoete herinneringen. Ik kan me de dag dat ik negen maanden geleden in België aankwam nog herinneren alsof het gisteren was. Alles was nieuw voor mij en deze negen maanden waren de snelste negen maanden van mijn leven."

"en dubbel geluk dat we dit samen in Antwerpen mogen meemaken!

Antwerpen is een stad die ik nooit zal vergeten.

Het is mooi, met oude gebouwen, gezellige straten en een goede sfeer.

Niet te groot, niet te klein – en je kan overal geraken met de fiets of de tram."

"Ik hou van de kerstmarkt, en van de culturele evenementen in de stad.

En natuurlijk: frietjes en wafels zijn ook heel belangrijk!

Wat mij het meeste opvalt in België, is hoe rustig alles is.

Mensen praten rustig met de kassier in de supermarkt, zelfs als er een lange rij is. In Hongkong is dat een beetje anders...

Als je daar te lang doet met je klantenkaart, zegt de kassier misschien: "Ga maar even opzij, de volgende!"

Wat ik ook heel mooi vind aan België, is hoe belangrijk familie is.

Bij mijn wereldgezin eten we altijd samen en praten we over de dag.

In Hongkong eet iedereen vaak apart, omdat iedereen zo druk is. Ik heb geleerd om rustiger te leven, en te genieten van de kleine momenten.

Dat wil ik meenemen naar Hongkong."

"Als iemand mij later vraagt: "Hoe is Antwerpen?", dan zal ik zeggen: Het is een stad vol warmte en vriendelijkheid en wafels.

Wij zullen altijd een plek voor "Antwerpen" in onze harten houden."

"Sinds ik in Japan was, heb ik veel over België onderzocht. Antwerpen-Centraal Station en kathedraal. Er was veel te zien in Antwerpen. Dus ik was heel blij dat ik in de buurt van Antwerpen kon wonen. Antwerpen is echt een prachtige stad. Ik vond het leuk om zoveel mooie gebouwen en architectuur te zien. Op mijn vrije dagen ging ik vaak wandelen in Antwerpen en bezocht ik musea zoals het KMSKA en het MAS.

Ik kon gratis naar binnen bij musea (iets wat in Japan nooit zou gebeuren!!), ik kon een A-kaart krijgen en ik had het gevoel dat ik werd geaccepteerd als lid van de gemeenschap, wat mij heel blij maakte."

"Ik zal veel ervaringen meenemen naar Japan. En dit is wat ik hen zal vertellen. "Antwerpen is't stad en de rest is parking. En RAFC is de beste ploeg."

"Tijdens deze negen maanden hebben onze wereldgezinnen tijd, energie en vooral veel geduld gegeven om samen met ons te leven.

We moesten elkaar leren begrijpen en toepassen – en dat hebben we samen goed gedaan.

Jullie allemaal hebben ons niet alleen een kamer gegeven, maar een thuis.

Toen ik een keer de bus miste en ergens in the middle of nowhere was, kwamen ze me ophalen met de auto.

En toen ik geen goede koffer had voor de schoolreis naar Italië, mocht ik er eentje lenen.

Die koffer is helaas een beetje kapot gegaan onderweg... sorry daarvoor!"

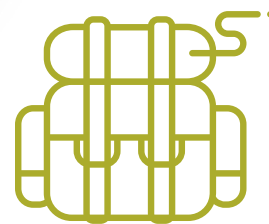
"En we willen ons wereldgezin bedanken voor het verwelkomen van ons. Dankzij ieders medewerking konden wij een fantastische studie-ervaring in het buitenland opdoen. We zijn onze families erg dankbaar.

Ik weet nog dat ik 's nachts naar het ziekenhuis ging vanwege allergieën, en toen je me kwam ophalen nadat ik hoge koorts had gehad tijdens het kamp, was ik zo opgelucht toen ik jullie familie zag. Ik ben zo blij dat ik deel uitmaak van jullie familie.

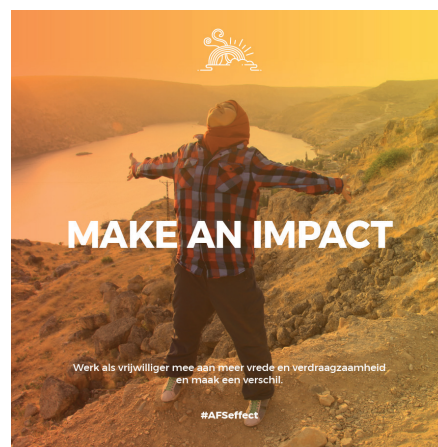
We hebben het geluk dat we deze herinneringen met jullie kunnen delen"

Zonder bagage, geen reis

Door Sonia Hamidi

Mijn naam is Sonia Hamidi, ik ben 34 en was recentelijk kandidaat voor Groen in het district Antwerpen. Ik woon op Linkeroever en werk als postbode. Mijn levensverhaal begon in Afghanistan, maar in 2001 vluchtte ik met mijn familie naar België. Sindsdien heb ik zowat elke hoek van dit land leren kennen. Vandaag ben ik een gepassioneerde Antwerpenaar én trotse Vlaming.

Op reis heeft iedereen letterlijk en figuurlijk bagage bij. De mijne zat al goed vol voordat ik in 2012 met Short-Term EVS (nu bekend als ESC) afreisde naar Turkije, Gaziantep voor vrijwilligerswerk. Een bagage met meer dan genoeg verhalen, kinderlijke fantasieën en herinneringen om over te schrijven. Toch knaagde het aan mij om meer avontuur op te zoeken verder van huis en zagezegd alleen. Want alles was tot in de puntjes gepland en geregeld door AFS en de lokale partner. Dit gaf me ruimte om mezelf op een veilige manier tegen te komen op onbekende plaatsen.

Mijn verleden als Afghaanse vluchteling deed me snakken naar de mooie en leuke aspecten van het reizen. Ik was enorm benieuwd naar buitenlands vrijwilligerswerk, volledig vrij met een allround paspoort en een echte thuis bij terugkomst.

In 2013, toen ik op de cover van Terra Incognita mocht prijken, had ik een sabbatjaar gepland, waarin ik de helft van het jaar in het buitenland zat, merendeel met familie in VK en Duitsland. Daarvan spendeerde ik 3 weken in Frankrijk met Short-Term EVS in de provincie Côte d'Azur voor vrijwilligerswerk in de lage Alpen. Het was een ecologisch en sportief project,

waar we zelfs een nachtje in de grotten van de klif mochten slapen in Marseille. Als avonturier was het echt een droom die uitkwam voor mij.

Het is toch zo wonderbaarlijk om mensen te ontmoeten uit verre landen en van elkaar te leren. Zo zaten er in Turkije 2 jongens uit China in onze groep en in Frankrijk 2 meisjes uit Japan. Ik deed vroeger Wushu als sport en natuurlijk was ik dol op anime. We deelden gemeenschappelijke interesses, maar dat was zeker niet nodig om conversaties te starten en aangename gesprekken te voeren. We maakten ongeveer hetzelfde avontuur mee en leefden een tijdje samen, dat creëert sowieso een samenhorigheidsgevoel.

Via sociale media, voornamelijk Facebook, bleef ik achteraf in contact met mijn mede-vrijwilligers en hebben we elkaar ook in Antwerpen en Brussel opnieuw ontmoet voor een babbelletje en een drankje. Daarnaast was ik ook een pen vriendin voor een Litouwse meisje na mijn reis naar Turkije.

Na Covid-19 had ik nood aan sociale-media-detox, wat uiteindelijk 3 jaar zou duren en zo verloor ik helaas contact met mijn Facebook-vrienden. Ik ging toen een zeer moeilijke periode tegemoet en in zulke situaties heb ik de neiging om me af te zonderen en vooral te focussen op m'n persoonlijke leven.

In 2024 besloot ik terug het heft in handen te nemen, en hoe kan dat beter dan via de politiek. Ik nam de beslissing om op te komen voor Groen. Ik ben inmiddels al vijf jaar vegetariër en probeer zoveel mogelijk bewuste keuzes te maken, onder andere door waar mogelijk te kiezen voor dierproefvrije en plantaardige alternatieven. Als dierenliefhebber hecht ik veel waarde aan het voorkomen van onnodig leed en verspilling van leven. Daarom schenk ik jaarlijks ten minste 10% van mijn inkomen aan organisaties die zich inzetten voor het welzijn van mens, dier en milieu. Ik geloof dat elke positieve bijdrage telt.

Toen ik vorig jaar deelnam aan de lokale verkiezingen voor de partij Groen, moest ik me ook weer openstellen voor sociale media. Zo heb ik dan ineens ook mijn vriendin uit Roemenië, die ik in Turkije had ontmoet, nadrukkelijk kunnen bedanken en feliciteren voor haar bijdrage aan mijn verhaal in Terra. Natuurlijk ben ik heel blij als we elkaar

online vieren en steunen, maar ik haal mijn echte voldoening uit persoonlijk contact. Net daarom zijn ontmoetingen als EVS (ESC) en AFS en al hun activiteiten in binnen- en buitenland zo waardevol. Er is nood aan échte uitwisseling van cultuur en dialoog, zeker met de ontelbare trolls op het internet en het (valse) nieuws dat ons primitief limbisch systeem constant uitbuit.

AFS is voor mij een waardevolle schakel in het streven naar een betere wereld, en daarom ben ik met trots ambassadeur, voor nu en voor de toekomst.

Al meer dan 50% van de toekomstige gastdeelnemers vond inmiddels een wereldgezin!

Heb jij ook interesse om gastzus, -broer, of -ouder te worden? Wacht niet langer en neem meteen een kijkje naar wie nog een wereldgezin zoekt:

Scan de QR-code!

"Ik droom ervan topsporter te worden!"

— Anton, op uitwisseling uit Noorwegen

015 79 50 10

wereldgezinnen
@afs.org

Meer info over
hosting van
uitwisselings-
studenten via:

**Steun de sterren
van morgen
en word
wereldgezin!**

Volg ons op TikTok, Facebook, Instagram en X: @AFSvlaanderen